

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie **M. D.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 maja 2020 r. wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 marca 2016 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić wniosek;**
- 2) kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć skazanego M. D..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 marca 2016 r. (sygn. akt II K (...)) M. D. został uznany winnym czynu z art. 284 § 2 k.k., ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., oraz czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 50 zł każda.

Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 października 2016 r. (sygn. akt II AKa (...)).

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wniósł obrońca M. D. . Postanowieniem z dnia 17 maja 2017 r. (sygn. akt IV KK 148/17) Sąd Najwyższy oddalił przedmiotową kasację jako oczywiście bezzasadną.

Dnia 13 stycznia 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 października 2016 r. (sygn. akt II AKa (...)). Podstawą tego wniosku obrońca uczynił art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. w zw. z art. 541 § 1 k.p.k., tj. pojawienie się nowych dowodów, które świadczą o tym, że skazany nie popełnił w istocie przestępstwa. Owymi dowodami miałyby być poświadczone notarialnie oświadczenia M. B. (Rep A nr (...)) oraz M. J. (Rep A (...)), którzy nie byli przesłuchani w sprawie. Oświadczenia te (dołączone do wniosku o wznowienie postępowania) dotyczą rzekomych negocjacji zakupu od M. D. pojazdu M. w maju 2011 r. Obrońca M. D. wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji oraz uniewinnienie jego Mandanta, ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na przedmiotowy wniosek Prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wpierw wskazać należy, co zresztą obszernie już uargumentował Prokurator w swoim stanowisku, że w przepisie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. chodzi tylko o takie nowe fakty lub dowody, które wskazują na zaistnienie określonej pomyłki sądowej, a w związku z tym na wysokie prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą, albo wymierzenia łagodniejszej kary z uwagi na nieuwzględnienie okoliczności zobowiązujących do jej nadzwyczajnego złagodzenia, albo przyjęcia okoliczności wpływających na nadzwyczajne obostrzenie kary. Podkreśla się w orzecznictwie, że sam fakt zgłoszenia nowego dowodu nie obliguje sądu do wznowienia postępowania, skoro każdy prawomocny wyrok sądu korzysta z domniemania prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć, dopóki wnioskodawca nie wykaże, że wyrok taki jest obarczony konkretnymi błędami w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych lub wadami prawnymi

(tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia z dnia 21 marca 2018 r., III KO 90/17). Ciężar powiązania owych nowych dowodów z materiałem zgromadzonym w sprawie, który pierwotnie stał się podstawą rzekomo błędnego orzeczenia, spoczywa na wnioskodawcy. To on bowiem musi wykazać, iż konkretny prawomocny wyrok nie może ostać się w obrocie prawnym, gdyż zawiera oczywiście błędne i niesprawiedliwe rozstrzygnięcie.

Natomiast lektura wniosku obrońcy M. D. w żadnej mierze nie pozwala na zrozumienie, w jaki sposób owe oświadczenia (i zapewne następnie zeznania złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej z art. 233 § 1 k.k.) M. B. i M. J. uprawdopodobniać miałyby błędność prawomocnego orzeczenia. W samym wniosku, obok przytoczenia treści wyroku skazującego oraz szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego dotyczących wznowienia postępowania, obrońca M. D. jedynie wskazuje na fakt złożenia przed notariuszem stosownych oświadczeń. Nie prezentuje żadnej argumentacji, która wskazywałaby, jakie znaczenie miałyby pojawienie się informacji zawartych w przedmiotowych oświadczeniach dla stwierdzenia błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych w prawomocnie zakończonym postępowaniu, którego dotyczy wniosek o wznowienie. Ponadto, na co trafnie wskazał prokurator – nie wiadomo, którego z trzech przypisanych czynów właściwie dotyczy wniosek o wznowienie postępowania. Wyjaśnienie obrońcy nadesłane w odpowiedzi na stanowisko prokuratora nie wnosi niczego nowego.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że wniosek o wznowienie nie zawiera wystarczających argumentów, które uprawdopodobniałyby w stopniu wysokim konieczność wznowienia postępowania zakończonego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 października 2016 r. (sygn. akt II AKa (...)).